

การสื่อสารระหว่างบุคคล

การสื่อสารระหว่างบุคคล เป็นการติดต่อระหว่างบุคคลต่อบุคคลเพื่อที่จะถ่ายทอดสาระระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร โรเจอร์ ไค้กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงอันอาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่เราได้มีการติดต่อกับผู้อื่น เช่น พระ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน การติดต่อกับญาติเพื่อนฝูงที่รู้จัก หรือเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็อาจมีผลต่อการพัฒนาได้เช่นกัน นักปราชญ์ทางสื่อสารมวลชนหลายท่านยอมรับความสำคัญของการสื่อสารระหว่างบุคคลว่ามีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของบุคคลมากกว่าอิทธิพลของสื่อมวลชนเสียอีก โรเจอร์กล่าวว่าสื่อมวลชนมีความสำคัญในการเพิ่มความรู้ แต่การสื่อสารระหว่างบุคคลช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ⁶⁴

จากการศึกษาในเรื่องอิทธิพลของบุคคลโดย ชาร์ลส์ อาร์ ไรท์⁶⁵ พบว่าการตัดสินใจของบุคคลเกี่ยวกับการเลือกซื้อสินค้า แฟชั่น และการเลือกชมภาพยนตร์นั้น การติดต่อระหว่างบุคคลมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของบุคคลมากกว่าอิทธิพลที่เกิดจากสื่อมวลชน สาเหตุที่การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลมีผลสำเร็จในการชักจูงใจบุคคลมากกว่าสื่อมวลชนนั้น ในการศึกษาถึงพฤติกรรมการออกเสียงเลือกตั้ง ลาซาเฟล กับคณะได้เสนอว่า มีลักษณะความสัมพันธ์ของบุคคลที่เชื่ออำนาจต่อการชักจูงใจอยู่ 5 ประการ คือ⁶⁶

⁶⁴Rogers and Shoemaker, op. cit., p. 145.

⁶⁵Charles R. Wright, Mass Communication. (New York: Random House, Inc., 1959), pp. 62-63.

⁶⁶Ibid.

1. การติดต่อกันระหว่างบุคคลเป็นไปอย่างง่าย ๆ ไม่มีกฎเกณฑ์บังคับ เป็นการบังเอิญโดยไม่ใดตั้งใจ การจะหลีกเลี่ยงการสนทนาหรือรับฟังเป็นไปไต่ยากกว่าการรับฟังจากสื่อมวลชน ในการรับฟังสื่อมวลชนนั้นอาจหลีกเลี่ยงไม่รับฟังเพื่อหาที่ขัดแย้งกับความคิดเห็นของตน หรือเรื่องที่คุณไม่สนใจได้
 2. การติดต่อกับสื่อสารแบบเผชิญหน้า เปิดโอกาสให้สามารถยึดหยุ่นเนื้อเรื่องได้ หากผู้ทำหน้าที่เป็นผู้สื่อสารได้รับการต่อต้านจากผู้ฟังของคุณ ก็อาจเปลี่ยนเรื่องสนทนาไปอีกแบบหนึ่งได้
 3. ความสัมพันธ์โดยตรงของบุคคลที่เกี่ยวกับการติดต่อกับสื่อสารแบบเผชิญหน้านี้ ช่วยสนับสนุนต่อเนื้อหาที่ผู้รับสารยอมรับ และโต้แย้งต่อเนื้อหาที่ผู้รับสารไม่ยอมรับ
 4. ผู้รับสารบางคนมักจะเชื่อถือในข้อคิดเห็นและทัศนคติของผู้ที่เขารู้จักและนับถือมากกว่าจะเชื่อบุคคลอื่นที่เขาไม่รู้จักที่มาติดต่อกับสื่อสารด้วย
 5. ในการติดต่อกับสื่อสารระหว่างบุคคลนั้น บางครั้งผู้ที่ทำการสื่อสารอาจประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของตนโดยไม่ได้มีการชักจูงใจให้ผู้ฟังยอมรับทัศนคติของเขา
- จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการติดต่อกับสื่อสารระหว่างบุคคลว่าสามารถมีอิทธิพลในการชักจูงใจบุคคลให้เปลี่ยนแปลงทัศนคติจากเดิมที่มีอยู่ได้ สำหรับประเทศไทยสื่อมวลชนต่าง ๆ คงมีใช้แต่เฉพาะในเมืองหลวงและในเขตที่มีความเจริญเท่านั้น สำหรับในท้องถิ่นชนบทที่ห่างไกลสื่อมวลชนไม่ได้เป็นแหล่งข่าวที่มีความสำคัญ เนื่องจากสื่อมวลชนบางประเภท (ยกเว้นวิทยุ) ยังไม่เป็นที่แพร่หลายในเขตชนบท เนื่องจากข้อจำกัดหลายประการ เช่น การคมนาคมที่ไม่สะดวก ความห่างไกลเป็นเหตุให้สื่อประเภทสิ่งพิมพ์เข้าไปไม่ค่อยถึง หรือมีฉะนั้นก็เป็นข้อจำกัดที่เกิดจากตัวผู้รับสารเอง เช่นการอ่านหนังสือไม่ออก เป็นต้น ดังนั้นการจะทราบเรื่องราวสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็มักจะอาศัยการบอกเล่าต่อไปเป็นทอด ๆ ทั้งนี้เนื่องจากชุมชนชนบทเป็นชุมชนที่มีความเป็นอยู่อย่างกันเอง มีความคุ้นเคยสนิทสนมกัน อยู่ร่วมกันแบบทุกคนรู้จักคุ้นเคยเห็นหน้ากันโดยตรง⁶⁷

⁶⁷ไพฑูริย์ เครือแก้ว, เรื่องเดิม.

ในบทนี้จะได้ศึกษาถึงลักษณะการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลของชาวชนบทว่าเป็นเช่นใด มีการติดต่อกับผู้อื่นมากน้อยเพียงใด โดยคำนึงถึงว่ายิ่งมีการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลมากเท่าใด จะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้อื่นมามีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของตน หรือตนไปมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่นมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ เพราะการสนทนาแบบตัวต่อตัวนี้ คุณสนทนาสามารถแลกเปลี่ยนทัศนคติความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และฝ่ายหนึ่งอาจ ชักจูงอีกฝ่ายหนึ่งให้เห็นคล้อยตามความคิดของตนเองได้ การทราบถึงลักษณะการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลของชาวชนบทจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาวางแผนใช้สื่อบุคคลให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชนบท ลักษณะของการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลของชาวชนบทที่จะศึกษาในครั้งนี้ได้แก่เรื่อง

1. การนำเอาเรื่องราวภายในหมู่บ้านไปบอกเล่าให้คนในเมืองลำปางฟัง
2. การนำเอาเรื่องราวภายในเมืองลำปางมาบอกเล่าให้คนในหมู่บ้านฟัง
3. การขอคำปรึกษาแนะนำจากผู้อื่นเมื่อมีปัญหาที่ตัดสินใจไม่ถูก
4. การขอสนทนากับผู้อื่นและเรื่องราวที่ชอบสนทนา

โดยจะจำแนกตามเพศของผู้รับการสัมภาษณ์

1. การนำเอาเรื่องราวภายในหมู่บ้านไปบอกเล่าให้คนในเมืองลำปางฟัง

จากการสัมภาษณ์ผู้ที่เคยเดินทางเข้าไปในเมืองลำปางว่า เมื่อเวลาที่เขาเหล่านั้นเข้าไปยังตัวเมืองลำปางแล้วเคยนำเรื่องราวภายในหมู่บ้านไปบอกเล่าหรือพูดคุยให้คนในเมืองลำปางรับฟังบ้างหรือไม่ การที่ดังกล่าวเช่นนี้ก็เพื่อเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ที่ชาวชนบทจะมีต่อกันในเมืองว่าจะมีมากน้อยเพียงใด แต่ผลจากการสัมภาษณ์ปรากฏว่า ผู้รับการสัมภาษณ์ที่เคยเดินทางเข้าเมืองลำปางส่วนใหญ่แล้วจะให้คำตอบว่าไม่เคยนำเรื่องราวภายในหมู่บ้านไปเล่าให้คนในเมืองฟัง ซึ่งมีถึงร้อยละ 82 และเมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศจะพบว่า เพอร์เซนต์ของผู้หญิงที่ไม่เคยนำเรื่องราวภายในหมู่บ้านไปเล่าให้คนในเมืองฟังจะมีมากกว่าเปอร์เซนต์ของผู้ชาย การที่จำนวนผู้ให้คำตอบว่าไม่เคยนำเรื่องราวจากในหมู่บ้านไปเล่าให้บุคคลในเมืองฟังมีจำนวนร้อยละที่

ค่อนข้างสูงเช่นนี้อาจเนื่องจากว่า ผู้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่มองไปในแง่ว่าการขมขำเอาเรื่องราวภายในหมู่บ้านของตนไปเล่าสู่ให้ผู้อื่นฟังนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ดี เป็นการขบขันหา คังนั้นผู้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จึงหลีกเลี่ยงโดยให้คำตอบว่าไม่เคย ๆ อย่างไรก็ตามตัวเลขที่ได้อ้างกล่าวแสดงให้เห็นว่าชาวชนบทมีความสัมพันธ์กับบุคคลในเมืองน้อยมาก หรือเป็นความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย ไม่ลึกซึ้งถึงขนาดที่จะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ภายในหมู่บ้านให้ฟัง แต่สำหรับผู้ให้คำตอบว่าเคยนำเรื่องราวภายในหมู่บ้านไปเล่าให้บุคคลในเมืองฟังนั้น สำหรับเพศชายมักจะเล่าให้เพื่อนฟังมากกว่าญาติ ทั้งนี้ อาจเนื่องจากไม่มีญาติอาศัยอยู่ในตัวเมืองก็เป็นได้ ส่วนเพศหญิงก็เป็นไปในลักษณะเช่นเดียวกัน (ตารางที่ 32)

ตารางที่ 32 บุคคลในตัวเมืองลำปางซึ่งผู้เคยเดินทางเข้าไปในตัวเมือง นำเรื่องราวในหมู่บ้านไปเล่า

บุคคลที่ได้รับ การบอกเล่าเรื่องราว	เพศ (ร้อยละ)		รวม
	ชาย	หญิง	
เพื่อน	10.5	3.3	5.6
คนรู้จัก	7.4	4.8	5.6
ญาติ	5.3	3.3	3.9
กำนัน	1.0	-	0.3
อื่น ๆ	-	3.8	2.6
ไม่เคย	75.8	84.8	82.0
รวม	100.0 (95)	100.0 (210)	100.0 (305)

หมายเหตุ * หมายถึง จำนวนผู้ที่เคยเดินทางเข้าไปในตัวเมืองลำปาง

2. การนำเรื่องราวจากในเมืองลำปางมาเล่าให้คนในหมู่บ้านฟัง

ผู้รับการสัมภาษณ์ที่เคยเข้าไปในเมืองลำปางนั้นมีจำนวนประมาณครึ่งต่อครึ่งที่ให้คำตอบว่าเคยและไม่เคยนำเรื่องราวจากในเมืองลำปางมาเล่าให้คนในหมู่บ้านฟัง จากตารางที่ 33 จะเห็นได้ว่าผู้ที่ไม่เคยนำเรื่องราวจากในเมืองไปเล่าให้บุคคลในหมู่บ้านฟังมีร้อยละ 52.8 จึงเห็นได้ว่าที่เหลืออีกเกือบ 50 เปอร์เซ็นต์เป็นผู้ที่เคยนำเรื่องราวจากในเมืองไปเล่าให้คนในหมู่บ้านฟัง ที่เป็นเช่นนี้อาจพิจารณาได้ว่า เนื่องจากในสังคมชนบทการติดต่อสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกและชุมชนมีขอบเขตแคบ ความสัมพันธ์เป็นไปในลักษณะกลุ่มปฐมภูมิ (Primary Group) มีลักษณะมั่นคง แบบง่าย ๆ มีความสนิทสนมรักใคร่กันดี ดังนั้นผู้ใดมีเรื่องราวสิ่งใดที่ไปพบเห็นมาที่น่าสนใจ น่าตื่นเต้น ก็มักจะนำมาเล่าสู่กันฟังในหมู่เพื่อนฝูงและญาติพี่น้อง ทั้งในกลุ่มผู้ชายและกลุ่มผู้หญิงจะให้ความสำคัญต่อญาติเป็นอันดับแรก และเพื่อนเป็นอันดับรองลงมา โดยมีผู้ให้คำตอบว่าได้นำเรื่องราวจากในเมืองลำปางไปเล่าให้ญาติฟังร้อยละ 18.9 ในเพศชายและร้อยละ 19 ในเพศหญิง สำหรับการนำไปเล่าให้เพื่อนฟังนั้นมีจำนวนร้อยละ 17.9 ในเพศชายและ 16.1 ในเพศหญิง

ตารางที่ 33 บุคคลในหมู่บ้านซึ่งผู้เคยเดินทางเข้าไปในตัวเมืองนำเรื่องราวจากในเมืองมาเล่า

บุคคลที่ได้รับ การบอกเล่าเรื่องราว	เพศ (ร้อยละ)		รวม
	ชาย	หญิง	
ญาติ	18.9	19.0	19.0
เพื่อน	17.9	16.1	16.7
คนรู้จัก	8.4	6.2	6.9
กำนัน, ผู้ใหญ่บ้าน	2.1	-	0.7
พระ	-	0.5	0.3
อื่น ๆ	6.3	2.4	3.6
ไม่เคย	46.3	55.7	52.8
รวม	100.0 (95)	100.0 (210)	100.0 (305)

หมายเหตุ * หมายถึง จำนวนผู้ที่เคยเข้าเมืองลำปาง

3. การขอคำปรึกษาแนะนำจากผู้อื่นเมื่อมีปัญหาที่ตัดสินใจไม่ถูก

ในกรณีมีปัญหาที่ตัดสินใจไม่ถูกนั้น ผู้รับการสัมภาษณ์ร้อยละ 38.2 ให้คำตอบว่า ได้ไปขอคำปรึกษาแนะนำจากกำนันผู้ใหญ่บ้าน หรือเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในสังคมชนบทนั้น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และเจ้าหน้าที่บ้านเมืองนั้นเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจและความเคารพนับถือเชื่อฟังจากชาวบ้าน ลักษณะดังกล่าวนี้จะพบเห็นได้ในสังคมชนบททั่วไป ทั้งนี้ เพราะกำนัน ผู้ใหญ่บ้านนั้นจะได้รับการแต่งตั้งจากผู้ี่ชาวบ้านส่วนใหญ่ให้ความเคารพยำเกรงและประพฤตินดี สำหรับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองนั้นชาวชนบทจะให้ความเคารพเชื่อฟัง เพราะถือว่าเป็นข้าราชการย่อมมีความรอบรู้มากกว่าคนทั่ว ๆ ไป อันค้ำรองลงมาก็คือ ญาติ มีผู้รับการสัมภาษณ์ที่ให้คำตอบว่าไปขอคำปรึกษาแนะนำจากญาติมีร้อยละ 25.2 ทั้งนี้ เนื่องจากในสังคมชนบทนั้นญาติพี่น้องจะมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นอย่างมาก มีการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ดังนั้นเมื่อเกิดมีปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้น จึงมักปรึกษาหารือญาติพี่น้องของตน อาจเพื่อขอคำแนะนำหรือขอความช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ และเมื่อวิเคราะห์ถึงความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงในการไปขอคำปรึกษาแนะนำจากผู้อื่นเมื่อมีปัญหาที่ตัดสินใจไม่ถูกนั้น พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่จะไปปรึกษากับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และเจ้าหน้าที่บ้านเมือง แต่จำนวนร้อยละของเพศชายจะมากกว่าจำนวนร้อยละของเพศหญิง โดยเพศชายมีจำนวนร้อยละ 52.6 และเพศหญิงร้อยละ 32 (ตามตารางที่ 34) ในขณะที่ทั้งเพศชายและเพศหญิงจะไปขอคำปรึกษาแนะนำจากญาติเป็นอันดับรองลงมา แต่จำนวนร้อยละของเพศหญิงจะมากกว่าจำนวนร้อยละของเพศชาย ที่เป็นเช่นนี้พิจารณาได้ว่าผู้ชายให้ความสำคัญต่อกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และเจ้าหน้าที่บ้านเมือง แต่ก็ไม่ค่อยจะไปขอคำปรึกษาแนะนำ จึงมีผู้หญิงที่ให้คำตอบว่าไปขอคำปรึกษาจากกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เจ้าหน้าที่บ้านเมือง มีจำนวนร้อยละใกล้เคียงกับไปขอคำปรึกษาแนะนำจากญาติ

ตารางที่ 34 การขอคำปรึกษาแนะนำจากผู้อื่นเมื่อมีปัญหาที่ตัดสินใจไม่ถูก

บุคคลที่ให้คำปรึกษาแนะนำ	เพศ (ร้อยละ)		รวม
	ชาย	หญิง	
กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เจ้าหน้าที่บ้านเมือง	52.6	32.0	38.2
ญาติ	12.6	30.6	25.2
เพื่อน	9.5	8.1	8.5
คนรู้จัก	1.0	2.7	2.2
พระ	1.0	1.8	1.6
ครู	2.1	-	0.6
อื่น ๆ	13.7	16.7	15.8
ไม่ได้ปรึกษาใคร	5.3	7.2	6.6
ไม่ทราบ, ไม่ตอบ	2.1	0.9	1.3
รวม	100.0	100.0	100.0
	(95)	(222)	(317)*

หมายเหตุ * หมายถึง จำนวนผู้รับการสัมภาษณ์ทั้งหมด

4. การขอสนทนากับผู้อื่นและเรื่องที่ชอบใช้ในการสนทนา

การสนทนากับผู้อื่นนั้น เท่ากับเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้สนทนาทั้งคู่ได้รับข่าวสารความรู้เพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันผู้สื่อสารย่อมสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้รับสารได้คือ หากผู้รับสารมีความรู้สึกว่าผู้สื่อสารหรือผู้แสดงความคิดเห็น มีความเชี่ยวชาญในเรื่องที่เกี่ยวข้องอย่างไร เช่น การสนทนาถึงวิธีการปลูกพืชพันธุ์ใหม่ ๆ ถ้าเจ้าหน้าที่ของกระทรวงเกษตร เป็นผู้ให้คำชี้แจงแนะนำย่อมได้รับ

ความเชื่อถือมากกว่าผู้พูดที่ไม่ได้มีความรู้ทางด้านการเกษตร ตลอดจนหากผู้สื่อสารเป็นที่รักใคร่ชอบพอกับเพื่อนฝูงมากเท่าใด ก็ย่อมมีโอกาสที่จะเปลี่ยนทัศนคติของผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น

จากการวิจัยพบว่า ผู้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะชอบสนทนากับผู้อื่นในเรื่องต่าง ๆ มีจำนวนร้อยละ 64 และผู้ที่ไม่ชอบการสนทนามีร้อยละ 36 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าชายจะมีจำนวนร้อยละของผู้ชอบสนทนามากกว่าหญิง คือ มีจำนวนร้อยละ 74.7 ในกลุ่มผู้ชายทั้งหมด และผู้หญิงมีจำนวนผู้ชอบสนทนาร้อยละ 59.5 ในกลุ่มผู้หญิงทั้งหมด (ตารางที่ 35.1)

สำหรับเรื่องที่ชอบใช้ในการสนทนานั้น ปรากฏว่าผู้รับการสัมภาษณ์ที่ชอบสนทนานั้น ส่วนใหญ่จะชอบสนทนาในเรื่องข่าวชาวบ้านทั่ว ๆ ไปมีจำนวนร้อยละ 32 อันดับรองลงมาคือ เรื่องเกี่ยวกับข่าวเศรษฐกิจมีจำนวนร้อยละ 28.6 การที่ข่าวชาวบ้านเป็นที่สนใจของผู้รับการสัมภาษณ์โดยทั่วไปนั้น เนื่องจากเป็นนิสัยของคนเราโดยทั่วไปที่มักจะมีความสนใจใคร่รู้เรื่องของผู้อื่น และยิ่งในสังคมชนบทซึ่งเป็นสังคมแคบ ๆ แคบแล้ว ใครมีความเคลื่อนไหวอย่างไรย่อมเป็นที่ทราบกันดีทั้งหมดในบ้าน เพราะคนในแต่ละหมู่บ้านมักจะรู้จักกันทั่วทุกคน ในเรื่องข่าวเศรษฐกิจนั้นก็มักเป็นเรื่องการประกอบอาชีพ ราคาพืชไรที่มีการขึ้นลงอยู่ตลอดเวลา ก็จะเป็นที่สนใจของชาวชนบท เพราะเป็นเรื่องผลประโยชน์ของตนเอง สำหรับข่าวการเมืองนั้นแทบจะไม่มีผู้รับการสัมภาษณ์ให้ความสนใจ มีผู้ให้คำตอบว่าชอบพูดคุยเรื่องการเมืองเพียงร้อยละ 2 เท่านั้น การที่ครอบครัวในชนบทไม่ค่อยสนใจต่อเรื่องการเมืองตลอดจนการปกครองย่อมเป็นข้อเสียต่อการปกครองประเทศ เพราะชาวชนบทเป็นกลุ่มชนส่วนใหญ่ของประเทศ เมื่อจำแนกการวิเคราะห์ที่ออกตามเพศแล้วจะปรากฏว่าผู้ชายจะชอบสนทนาในเรื่องข่าวเศรษฐกิจมากที่สุด มีจำนวนร้อยละ 30.9 และข่าวชาวบ้านทั่วไปมีจำนวนรองลงมาคือ ร้อยละ 23.9 สำหรับผู้หญิงนั้นส่วนใหญ่จะชอบสนทนาในเรื่องข่าวชาวบ้านทั่วไปมีจำนวนร้อยละ 35.8 ซึ่งเป็นปกติธรรมดาของเพศหญิง และข่าวเศรษฐกิจเป็นอันดับรองลงมาร้อยละ 26.9 แต่ข่าวการเมืองนั้นเพศชายจะมีจำนวนร้อยละของผู้ชอบสนทนาในเรื่องการเมืองมากกว่าร้อยละของเพศหญิง (ตารางที่ 35.2)

ตารางที่ 35.1 การชอบสนทนากับผู้อื่น

	เพศ (ร้อยละ)		รวม
	ชาย	หญิง	
ชอบ	74.7	59.5	64.0
ไม่ชอบ	25.3	40.5	36.0
รวม	100.0 (95)	100.0 (222)	100.0 (317)*

หมายเหตุ * หมายถึง จำนวนผู้รับการสัมภาษณ์ทั้งหมด

ตารางที่ 35.2 เรื่องที่สนใจในการสนทนากับผู้อื่น

	เพศ (ร้อยละ)		รวม
	ชาย	หญิง	
ข่าวชาวบ้านทั่วไป	23.9	35.8	32.0
ข่าวเศรษฐกิจ	30.9	26.9	28.6
หลายเรื่องปนกัน	19.7	14.2	16.2
ศาสนา	4.2	0.7	2.0
การเมือง	4.2	0.7	2.0
อื่น ๆ	17.0	20.1	19.2
รวม	100.0 (71)	100.0 (134)	100.0 (203)*

หมายเหตุ * หมายถึง จำนวนผู้รับการสัมภาษณ์ที่ให้คำตอบว่าชอบสนทนากับผู้อื่น

จากการศึกษาในเรื่องการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลของชาวตำบลท่าฉัตร และตำบลหนองหม่น แล้วจะพบว่าผู้รับการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ไม่นิยมการนำเรื่องราวจากในหมู่บ้านไปเล่าให้บุคคลนอกหมู่บ้านฟัง มีเพียงร้อยละ 18 เท่านั้นที่เคยนำเรื่องราวจากในหมู่บ้านไปเล่าให้คนในเมืองลำปางฟัง แต่สำหรับการนำเอาเรื่องราวจากในเมืองลำปางมาเล่าให้บุคคลในหมู่บ้านฟังนั้นจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเป็นร้อยละ 48.2 สำหรับการขอคำแนะนำจากผู้อื่นเมื่อมีปัญหาที่ตัดสินใจไม่ถูกนั้น ส่วนใหญ่จะไปขอคำแนะนำจากกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และเจ้าหน้าที่บ้านเมือง มีจำนวนร้อยละ 38.2 ในเรื่องการขอสนทนากับผู้อื่นนั้น ส่วนใหญ่ร้อยละ 64 จะให้คำตอบว่าชอบ และเรื่องที่ชอบใช้ในการสนทนานั้น เรื่องเกี่ยวกับข่าวชาวบ้านทั่วไปจะได้รับความนิยมนำมาใช้เป็นเรื่องสนทนามากที่สุดเป็นจำนวนร้อยละ 32